

משה בן-שאול : מתוך „שירי המשך“

עוד אינני יודע בְּאֵמֶת.
הפדורים נגרים בְּלֹא צֶת. הפדורים הַיְרָקִים
המתרחקים זֶה מִזֶּה. מדוע אֵתָּה מתקמט בְּחֶשֶׁבָה.
אני זוכר שתאם אֵת שְׂכַמִּיתָּה שָׁבָה כִּסִּיתָ
עַל הָאָסֶם פְּעוּר־הַמְחֻשָּׁבָה וְאֵת הַצֶּלַע
הַיְבֻשָּׁה בְּנוֹה־הַעֲצָמוֹת.
לו השתיקה בִּפְלַע וְלֹא בָּךְ.
מה צִשִּׁיתָ שְׁלֹא אָמוֹת עַל מוֹת הָאֲנָשִׁים וְעַל מוֹתָּךְ
מֵה צִשִּׁיתָ שְׁאִינְנִי יוֹדֵעַ אִם הִיו עוֹד אַחֲרַיִם שְׂכַמִּיתָּךְ
צִכְשׁו עוֹלוֹת הַצֶּאֱנָן לְגֹלֶשׁ מֵהָר. הַמְשֻׁכִּית
מְנַדְנֶגֶת פְּעָמוֹן צְכוּר. מִבְּעַד
לְזִכּוּכִית מְמַרְקָה שׁוֹקֵעַ צְרִיב דְּלוּם בְּקֶסֶה.
אני צוֹפֶה אֵת הַעֲמוּי בְּעֲצֵי נְרָרִים חוּמִים
לְרֵצַת
מֵה קָרָה מְחַר מֵה יִקְרָה אֶתְמוֹל וְהַיּוֹם הַמְּמַלְמֵל
וְהַיּוֹם אֲשֶׁר לֹא נִגְמַל בִּי. וְעֲלִיָּה.
מִיִּשְׁהוּ סֶלֶץ אֵת נְעֲלִיָּה. הָאוֹר נֶפֶל תְּלוּס
עַל אוֹר פְּנִיָּה הַחֲרוּבִיִּים.
עוֹד אִינְנִי יוֹדֵעַ אִם קָרְבִּים וְהוֹלְכִים
הַיְמִים הֵמָּה אֶל עוֹר פְּנִי.

*

יֵשׁ לִי תִנְאִים מְשֻׁלִי מְקַד הַתְּנַאִי
שֶׁהַמְּקַדְמִי עַל דְּרָךְ-סִי. אֲסֻר־ךָ הַצִּפְצָפוֹת סְעָרו עוֹד
וְיָרַד מֵטָר הַבְּהוּבִים.

וּבְאֵפֶלָה הַבְּהוּבִית הַהוּקָה צְפָרָה צְפוּר וְחִיָּךְ הָאוֹס
וְהַיְתָה סְמִכוֹת פְּרָשׁוֹת. הָאֵם צְלִי לְשִׁמֵּס.

או־אז בא הדבר
לספורי הקלטה.

דברה של הלצה. צצים הצחיבו.
הצננים הסוסיים הציבו נוף הומה כמפחה.
אתה. טען ידדי באצילות. יודע שאני אוהב אותך
שאני מבדח בשמחה. שאתה הראי
שאני מסתכל. אז הסיר קובעו
המתעקל ואת שריון-הקשקשים.
ולא קצאנו מקום לשים
אותו.

מקום להגפש. אני מספש ידים הגונות להנים על שכמך
נאני מספש ידים הגונות להנים על שכמך

אך

הדברים טיו ארזים קל-קף בינינו. הנפרד
פתחה בשיר האחו. עכשו אינני יודע
אם המלים הן מרמות להקנה.

כך הוא הסתר וכנה הלקנה והם עומדים זה לזה תאומי-שנהב.
אכל אנתנו דוהרים אל נמצא-של-לב. על פני מהמורות
על פני

האבנים הנפוכות בשדה-דגן על פני
הלבנים הנשפוחות. החול המתמסמס.
אבק-רוחות, אור
קתום.

הלילה הנה קטום כפרח, או ככר אמרי-היפה.
במרחב נקרעו שאגות קלבים מחוצים. מה שהיה שח
שם ונאטם.